

Arrest

**nr. 131 152 van 9 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 14 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 november 2011 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 september 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

In zijn eerste regularisatieaanvraag d.d. 22.10.2010 verklaarde betrokkene dat hij inwoonde bij mevrouw Diane Verbeek, van Belgische nationaliteit, en dat zij voor hem zorgde. Echter, dit element is niet langer van toepassing aangezien betrokkene in zijn tweede regularisatieaanvraag d.d. 19.07.2012 verklaart dat hij een relatie heeft en samenwoont met mevrouw R. M., dewelke een onbeperkt verblijf in België heeft.

Wat zijn duurzame relatie met mevrouw R. M. betreft; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder beweert betrokkene dat, indien hij zou moeten terugkeren naar Nepal, hij geconfronteerd zal worden met bijzonder vijandig ingestelde individuen en sociaal-politieke entiteiten die wraak willen nemen doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid pleegde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (de duur van betrokkenes verblijf in België, dat betrokkene zich heeft ingeschreven voor een cursus Nederlands, zijn studies wil vervolledigen, werkwilg is en vele vrienden en kennissen heeft) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De Raad van State stelt immers: "Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, (...), de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769)". De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 26 september 2012 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing, ter kennis gebracht op 15 oktober 2012 en gemotiveerd als volgt:

“(...) Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

*1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”*

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

In casu werd de tweede bestreden beslissing genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. Meer bepaald betwist zij niet dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift niet op de afwijzing van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Alleszins, zelfs als de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, houdt dit geen wijziging in van de illegale verblijfssituatie van verzoeker. Verwerende partij zal derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van de tweede bestreden beslissing niet anders kunnen doen dan, in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten te verstrekken. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan verzoeker in principe dan ook geen voordeel opleveren.

In casu wordt voorts geen schending aangehaald van een bepaling van het EVRM of van een andere hogere verdragsbepaling.

Verzoekende partij kan derhalve geen voordeel halen uit een gebeurlijke nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota wegens een gebrek aan belang, is in de aangegeven mate gegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

3.1 In het enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenals de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de materiële motiveringsplicht en de schending van de zorgvuldigheidsplicht. Daarna verwijst hij naar “*machtsmisbruik*” in hoofde van de verwerende partij.

Verzoeker betoogt vervolgens:

“ENIG MIDDEL : Schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Machtsmisbruik. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag onontvankelijk is omdat geen buitengewone omstandigheden zouden zijn aangetoond. De bestreden beslissing steunt de weigering op het gegeven dat deze weigering geen breuk zou betekenen in de familiale relatie met mevrouw R. M.. Als motief wordt ook gebruikt dat verzoeker een aanvraag zou kunnen doen op basis van artikel 10 vreemdelingenwet. Dit laatste argument faalt daar het naast de kwestie is. Het is niet omdat verzoeker eventueel op een andere basis een aanvraag kan doen voor verblijf, dat hieruit zou kunnen afgeleid worden dat er geen buitengewone omstandigheden zijn. Het is eveneens als dogma te stellen dat verplichte terugkeer om de machtiging te vragen in het land van herkomst bij de Belgische diplomatieke diensten, geen breuk zou betekenen in de familiale relaties. Dit dient telkens concreet onderzocht te worden, wat de beslissing niet doet. De beslissing houdt geen rekening met het gegeven dat verzoeker via notaris Celis te Brasschaat een samenwoonst-overeenkomst hebben gesloten (stuk 3). De beslissing stelt dat verzoeker niet zou staven dat hij terugkeer nu in Nepal zou geconfronteerd worden met bijzonder vijandig ingestelde individuen en sociaal-politieke entiteiten die wraak willen nemen. Verzoeker betwist dit motief formeel. Hij heeft terzake wel staverende elementen aangebracht ondermeer met verwijzing naar de redenen waarom hij destijds Nepal verlaten heeft. Ook hier wordt, opnieuw, geen concreet motief gegeven waarom deze elementen niet in 'aanmerking worden genomen. De bestreden beslissing faalt in haar motivering."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4 Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.5 De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België en niet vanuit het buitenland is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.6 In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Dit houdt in dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.7 Verzoeker voert aan dat in de eerste bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het gegeven dat hij via een notaris te Brasschaat een overeenkomst van wettig samenwonen heeft gesloten. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008, nr. 15 886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker het betrokken stuk, dat dateert van 27 oktober 2011, niet heeft voorgelegd aan het bestuur. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd aan huidig verzoekschrift. Bijgevolg kon de verwerende partij hiermee geen rekening houden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

3.8 Verder haalt verzoeker nog aan dat hij, in tegenstelling tot wat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, wel degelijk stavende elementen heeft aangebracht wat betreft de consequenties bij een eventuele terugkeer naar Nepal. Verzoeker laat echter na om te specificeren welke stavende elementen hij dan wel zou hebben aangebracht in zijn aanvraag en waar in de bestreden beslissing geen rekening mee zou zijn gehouden. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat verzoeker bij zijn aanvraag stavingsstukken heeft toegevoegd die betrekking hebben op zijn situatie bij eventuele terugkeer naar Nepal. Een simpele opsomming van redenen waarom verzoeker destijds Nepal verlaten heeft, vormt geen stavend element op zich. Deze grief kan dan ook niet worden weerhouden.

3.9 Verzoeker stelt dat het motief in de eerste bestreden beslissing dat hij ook een aanvraag zou kunnen doen op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet faalt daar het naast de kwestie zou zijn. Evenwel wordt in de eerste bestreden beslissing omstandig gemotiveerd dat *“de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”* Een eventuele korte terugkeer naar Nepal om daar een aanvraag in te dienen veroorzaakt aldus volgens de gemachtigde van de staatssecretaris geen schending van het recht op een gezins- of privéleven. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat dit motief van de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zou zijn in het licht van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is voorts niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om verzoeker te wijzen op het bestaan van andere mogelijkheden om een verblijfsrecht te verwerven indien hij de

redenen heeft vermeld waarom de door verzoeker aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.

3.10 Verzoeker voert verder aan dat het een dogma is dat de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de terugkeer om de machtiging te vragen bij de Belgische diplomatieke diensten in het land van herkomst geen breuk betekent in de familiale relaties. Dit dient volgens verzoeker telkens in concreto te worden onderzocht. Het is echter niet aan verwerende partij om een dergelijk onderzoek te doen. Wel is het aan verzoeker om te duiden waarom een dergelijk onderzoek zich zou opdringen, quod non.

Verzoeker toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is genomen, noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

3.11 Verzoeker voert in de hoofding van het enig middel nog machtsmisbruik aan. Hij laat echter na om in het middel zelf dit misbruik verder uit te werken. Het onderdeel van het middel waarin machtsmisbruik wordt aangevoerd is dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA